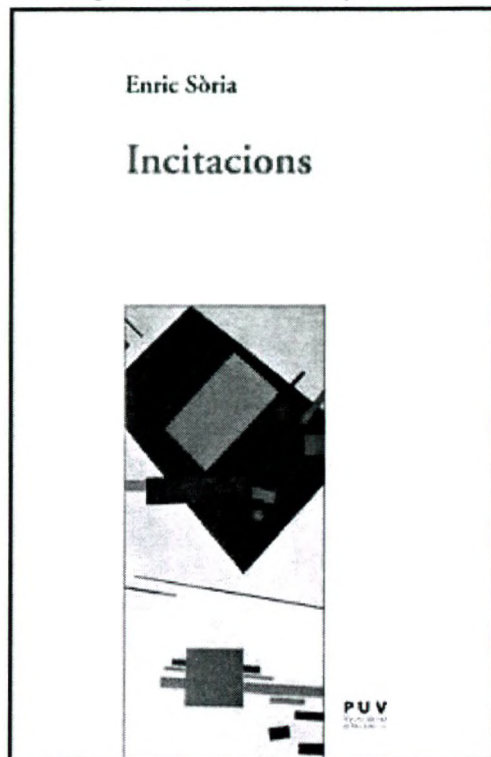

"Incitacions" d'Enric Sòria

diumenge, 8 de juliol de 2012 | 17:36h

Quinze anys després de publicar-se *Incitacions*, un llibre d'assaig d'Enric Sòria, n'acaba d'aparèixer una nova edició. Una edició molt enriquida, amb textos que quasi dupliquen l'original. Celebre la iniciativa, perquè el llibre de Sòria —que vaig ressenyar el 1998 al diari *Informació* d'Alacant i després vaig compilar a *Fulls de ruta*— és un gran llibre i té aspiracions fonamentades a ocupar un lloc destacat en *hit parade* de la nostra literatura. El conjunt d'escrits del llibre estaven distribuïts en dues seccions: *Incitacions* i *Discussions* i ho continuen estant. Segons confessa l'autor pretenen: "incitar [el lector] a llegir pel seu compte unes obres admirables i compartir eixa admiració amb ell".

L'efecte estimulante i seductor certament l'ha aconseguit l'escriptor. Després d'una lectura ràpida no puc més que sentir una curiositat ben desperta per uns autors i unes obres que ell comenta amb un gust exquisit, una mirada aguda i una lluminositat inspirada. La curiositat fecunda és a la base. Sòria és un lector ebri, posseït per una mena de luxúria de saber recorre mitja humanitat sense cansament, amb una erudició sagaç i divertida. Cal donar-li la raó a Roland Barthes en unir el plaer del text al plaer d'escriptura. Un plaer que és celebració del llenguatge: "l'escriptura és açò: la ciència dels goigs del llenguatge, el seu kamasutra (d'aquesta ciència no hi ha cap altre tractat que l'escriptura mateixa)" segons que escrivia a *El plaer del text*. **(n'hi ha més)**

Fet i fet, ens trobem davant d'un conjunt de comentaris —*incitants*— sobre figures com Safo, Du Fu, Kayyam... de cultures remotes, per passar després a Ribera, Montaigne, Lesing, Eckermann i Goethe, Holderlín, Dostoievski, Oscar Wilde, Thomas Mann, Klempere... La llista és llarga. En tot cas, caldria subratllar l'atenció que rep la cultura germànica des de Philip Roth a Morgenstern, des del polèmic Jünger a Brecht o a Fashinder.

Pel que fa a la nostra cultura cal subratllar els papers dedicats a figures com Salvador Espriu o Joan Fuster. El text dedicat al de Sueca, "Fuster versàtil", uns apunts sobre el diari, és un dels textos més lluminosos i més inspirats que s'hagen escrit sobre l'autor. Potser perquè per a Sòria parlar de Fuster és com abordar un membre de la família. De la família dels assagistes; amb qui se sent amb deute, amb qui s'identifica, o s'emmiralla, amb qui manté dissidències, però tot reconeixent-se, d'una manera o d'una altra, deuter. Si n'analitzem les magnituds, el fenomen Sòria només pot comparar-se amb el fenomen Fuster, en qualitat i intensitat... La ressenya del llibre de Sòria que vaig fer el 1998 la vaig titular, significativament, "Els (bons) fills de Joan Fuster". Crec, en efecte, que l'autor d'*Incitacions* venera al de *Diccionari per a ociosos* de la mateixa manera que Joan Fuster confessava la seua admiració per Eugeni d'Ors. Efectivament, no és que pensen igual, sinó que la dialèctica els fa còmplices: comparteixen un amor. Un amor que se'n diu assaig, i que en la major part dels casos —a banda de portar a l'especulació, a la divagació minuciosa— és una excursió complaent pels llibres estimats.